

Cerul s-a lăsat la pământ

Cerul s-a lăsat la pământ

Stau ca papura deasupra apei încrețite de vânt

Norii mi se freacă de glesne umezi și răcoroși ca botul
unui cățeluș de-o zi

încă orb

Ne jucăm și noi – le șoptesc

și mă prefac că m-ascund

Pe mine cineva m-arată cu degetul și mă crestează ca
pădurarul copacii

cineva încearcă să mă prindă în lesă ca pe-o iapă albastră
în vis

iar pe mare

cît vezi cu ochii sînt numai pești argintii

obsceni

cu burta albă în sus –

nimeni nimic plumbul s-a lăsat în tălpi nimeni nimic

Împotriva dorinței ceva s-a sfîrșit și-și dă duhul icnind

Nebulos ceva nou se-ncheagă scîncind

Pe mine cineva mă încreastă cu secura ca pădurarul
copacii

și-ncearcă să mă prindă ca pe-un cal

mîna mea mă descăpăţinează seară de seară la intrarea în
somn
pumnul cu mănuşă de box mi-l bag singură-n gură drept
căluş şi zăbală
Muşc şi înghit
muşc şi trăiesc răul ăsta bătrîn

Tată: te iubesc – mă pomenesc spunînd. Te iubesc:
pentru că noi cei din neamul nostru avem sîngele
întunecat

noi nu degeaba am fost căliţi de mici în blesteme şi lapte
noi rezistăm la orice
cînd cineva ne strigă seara din drum noi ne-ntoarcem
să îi vorbim
dar nimeni dar nimic nu-i nicăieri
mama noastră nu degeaba ne-a alăptat ani mulţi
în ea nu degeaba curge un sînge gras şi vînat ca viaţa

noi rezistăm la orice noi n-avem lacrimi
nouă glonţul de-oţel ne intră drept în inimă şi acolo
rămîne
ca insulta
pînă se face noapte

noi avem şapte vieţi
şi amărăciune cît pentru nouă

noi n-arătăm nimănui durerea din piept nici mărăcinii
noi rana o acoperim cu solzişori şi păşim surîzînd
glonţul de-oţel ne intră drept în inimă
ca blestemul
şi nu: nu-l extragem nicicînd şi îi spunem destin
noi adunăm în guşă ca porumbelul tot ce face din viaţă
iad

și-apoi poc
și-apoi poc

Pentru că noi avem soluție la orice: marea
Ea ne primește oricând la orice vîrstă
singuri
goi
ea ne leagă și ne ostoiește
cu burta-n sus și grei de schije
cum îi venim